

“মৰমৰ সন্তানসকল – আনক বুজোৱাৰ সেৱা কৰি থাকা, জ্ঞান ধনৰ দান কৰিলে অপাৰ সুখত থাকিবা, সকলোৰে
আশীৰ্বাদ পাবা, পিতাৰ স্মৃতি পাহৰি নোযোৱা”

*প্ৰশ্ন:- পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক আত্মিক অনুশীলন (ড্ৰিল) কিয় শিকায়?

*উত্তৰ:- পালোৱান বনাবলৈ। যিমনেই তোমালোকে পিতাৰ স্মৃতিত থাকিবা, পঢ়াত ধ্যান দিয়া সিমনেই তোমালোকৰ শক্তি
অৰ্জন হয়। এই বলৰ দ্বাৰাই তোমালোকে মায়াৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰা। তোমালোকে কোনো স্থূল অস্ত্ৰ
নচলোৱা, স্বদৰ্শন চক্ৰৰ দ্বাৰা মায়াৰ ডিঙি কাটি পেলোৱা – এয়া হৈছে অহিংসক যুদ্ধ।

*গীত:- শৈশৱৰ দিনবোৰ পাহৰি নাযাবা

ওম্ শান্তি। সন্তানসকলে এই গীতটিৰ অৰ্থ বুজিছা চাগে। পিতা কৰন-কৰাৱনহাৰ নহয় জানো। সেয়ে এনেধৰণৰ গীতো
বাবাই সন্তানসকলৰ বাবে বনোৱাইছে। পিতাই সন্তানসকলক কয় যে বেহদৰ মাতা-পিতাৰ সন্তান হৈ পিছলৈ পাহৰি
নাযাবা। এই স্মৃতি দীঘলীয়া হয়। যিহেতু মাতা-পিতা বুলি কৈছা সেয়েহে স্মৰণ নিশ্চয় কৰিব লাগে। মাতা-পিতাৰ স্মৰণতো
প্ৰথমে হয় পিছত সম্পত্তিৰ বাবে পিতাকেই স্মৃতিত ৰাখিব লগা হয়। লিখাও আছে দৈৱী সাম্ৰাজ্য তোমালোকৰ ঈশ্বৰীয়
জন্ম-সিদ্ধ অধিকাৰ। পৰমপিতা পৰমাত্মা হৈছে বিশ্বৰ ৰচয়িতা, সেয়ে নিশ্চয় স্বৰ্গ, নতুন দুনিয়াই ৰচিব। পিতাই কেতিয়াও
এনেকৈ নকয় যে মই পুৰণা ঘৰ বনাওঁ। সদায় নতুন ঘৰেই বনায়। পুৰণা বনোৱাৰ শব্দ কেতিয়াও উল্লেখ নকৰে। বেহদৰ
পিতাইও নতুন দুনিয়াই ৰচনা কৰে। এতিয়া সন্তানসকলে জানে আমি মাতা-পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰীত্ব পাবলৈ শ্ৰীমতত চলি
আছো। এয়া হৈছে বুদ্ধিৰ যাত্ৰা। সেই শাৰিৰীক যাত্ৰাতো জন্ম-জন্মান্তৰ কৰি আহিছে আৰু বাৰে বাৰে কৰি থাকে। এই
আত্মিক যাত্ৰা এবাৰেই হয়। সেয়ে যাত্ৰীয়ে পথ প্ৰদৰ্শকক কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰে অথবা সন্তানসকলে মাতা-পিতাক
কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰে। তোমালোক হৈছা পাণ্ডৱ সেনা, উচ্চতম পথ-প্ৰদৰ্শক হৈছে শিৱবাবা। তোমালোক হৈছা তেওঁৰ
সন্তান। বদীনাথ বা অমৰনাথলৈ গ'লেও বুদ্ধিত যাত্ৰাৰেই স্মৃতি থাকে। যেনেকৈ বিলাতৰ পৰা উভতে তেতিয়া আকৌ নিজৰ
জন্মস্থানেই স্মৃতিত থাকে। সুখী হয় যে আমি ঘৰলৈ যাওঁ। তোমালোক সন্তানসকলেও জানা নিজৰ বেহদৰ মিঠা ঘৰলৈ
আমি যাওঁ। বিকৰ্মজীৱ নিশ্চয় হ'ব লাগিব। এয়া পিতায়েই আহি শিকায়। পিতাই কয় - স্মৰণ বা যোগ অবিহনে
তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব নোৱাৰে। যোগৰ মহিমা বহুত আছে। প্ৰাচীন ভাৰতৰ যোগ অতি প্ৰাচীন বুলি গায়ন আছে।
সত্যযুগ হৈছে নতুন দুনিয়া। এই সময়ত পুৰণি দুনিয়াত পুৰণি যোগ শিকায়। যোগৰ বহুত মহিমা আছে। পিতাই এই যোগ
শিকাই যায় আকৌ ভক্তি মাৰ্গ আৰম্ভ হ'ব। তোমালোকে ক'বা প্ৰাচীন যোগ মনুষ্যই মনুষ্যক কেতিয়াও শিকাৰ নোৱাৰে।
আৰু সকলো অনেক প্ৰকাৰৰ যোগ মনুষ্যই মনুষ্যক শিকায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে সকলোৰে সঁচা-সঁচা
পিতা এজনেই আৰু সকলোৰে মাঁ হৈছে জগদম্বা। এনেয়েতো পিতা বুলি সকলোকে কৈ থাকে। পৌৰণিকমৰ অধ্যক্ষকো
পিতা বুলি কয়। এনেকৈতো আকৌ বহুত হৈ যায়। ভগৱান পিতা এজনেই হয়। তেওঁ হৈছে ৰচয়িতা। সৃষ্টিও এখনেই হয়।
এনেকুৱা নহয় যে তলত বা ওপৰত কোনো সৃষ্টি আছে। মনুষ্যই কিমান চেষ্টা কৰে চন্দ্ৰ, তৰাৰ ফালে গৈ প্লাণ্ট আদি
কিনিব। যেতিয়া অতিৰ ফালে যায় তেতিয়া বিনাশ হয়। যিমনেই মস্তিষ্ক নলগাওক।

এতিয়া পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, শৈশৱ পাহৰি নাযাবা। ইয়াততো প্ৰথমে পিতাৰ সন্তান হয়। সেই পিতায়েই
আকৌ শিক্ষকো হয়। সম্পত্তি দিওঁতা এজনেই পিতা। সন্ধ্যাসী সকলৰতো মাতা-পিতা নাথাকে। সম্পত্তি প্ৰাপ্ত কৰিব
নোৱাৰে। লৌকিক পিতাৰ পৰাতো সকলোৱেই সম্পত্তি পায়। পাৰলৌকিক পিতা এজনেই হয়। তেওঁক ৰচয়িতা বুলি কোৱা
হয়। পিতাই কয় - মই মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজ ৰূপ হওঁ। মোৰ মহিমাও কৰে। সৎ-চিত্ত-আনন্দ স্বৰূপ। এইটো বুজে যে পিতাৰ
মহিমা একবাৰেই পৃথক আন কাৰোৰে সেই মহিমা কৰিব নোৱাৰি। বিশ্বৰ মালিক লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মহিমা একেবাৰে পৃথক।
তেওঁলোকৰ মহিমা গোৱা হয় সৰ্বগুণ সম্পন্ন... অহিংসা পৰম ধৰ্ম, মৰ্যাদা পুৰোষোত্তম। প্ৰথম নম্বৰত স্বৰ্গৰ মহাৰজা-

মহাৰাণীৰ মহিমা কৰা হয়। সেই ৰাজ্যই এনেকুৱা। যেনে ৰজা-ৰাণী তেনে প্ৰজা। তাত দুখৰ নামেই নাথাকে। প্ৰজাৰো দুখৰ নাম নাথাকে। এনেকুৱা দুনীয়াতো নিশ্চয় পৰমপিতা পৰমাত্মাইহে ৰচনা কৰিব। তেওঁক কোৱাই হয় স্বৰ্গীয় ভগৱান পিতা। যদিও ইংৰাজসকলে হেভেন বুলি কয় কিন্তু বুজি নাপায় যে হেভেন কি হয়। ভাৰতেই হেভেন আছিল। ভাৰতৰ বৰ শ্ৰেষ্ঠ মহিমা আছে। তোমালোকৰ শত্ৰু হৈছে ৰাৱণ। তোমালোকৰ বেহদৰ ৰাজ্য হেৰুৱাওঁতা এই মায়া ৰূপী শত্ৰু। আধা কল্প ধৰি তোমালোকে ৰাজ্য-ভাগ্য হেৰুৱাইছা। হেৰুৱাই-হেৰুৱাই তোমালোক একেবাৰেই দেউলীয়া হৈ গৈছা। পিছত তোমালোকেই ৰাজ্য-ভাগ্য প্ৰাপ্ত কৰা। তোমালোকেই নায়ক-নায়িকা বুলি ক'ব। এজন নায়ক-নায়িকা পিছত তেওঁলোকৰ বংশাৱলী, তোমালোক সকলোৱে নায়ক-নায়িকা হোৱা অৰ্থাৎ সমগ্ৰ বিশ্বৰ ওপৰতেই তোমালোকে বিজয় প্ৰাপ্ত কৰা। তোমালোকে এই সময়ত নায়ক-নায়িকাৰ ৰূপত অভিনয় কৰি আছা। সমগ্ৰ বিশ্বত পিতাই তোমালোকক নায়ক-নায়িকাৰ উপাধি দি আছে। তোমালোক হৈছা শিৱ শক্তি সেনা। তোমালোকে জানা যে আমি যোগবলৰ দ্বাৰা স্বৰ্গ বনাওঁ পিছত স্বৰ্গত আমি ৰাজ্য কৰিম। কিন্তু মায়া এনেকুৱা যে পাহৰাই দিয়ে। যেনেকৈ ছেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি প্ৰাপ্ত হয় তেনেকৈ মায়াইও আকৌ ছেকেণ্ডত পাহৰাই দিয়ে। জীৱনমুক্তিক কাষৰীয়া কৰি ছেকেণ্ডত মৰি যায়। পিতাইতো বুজায় থাকে সন্তানসকল জীৱনৰ যাত্ৰা দীঘলীয়া। যথার্থ ভাবে পিতাক স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া অন্ত সময়ত সেই গতিয়েই হৈ যাব। যিজন মাতা-পিতাৰ পৰা বেহদৰ সম্পত্তি প্ৰাপ্ত হয় তেওঁৰ পৰা যদি মুখ ঘূৰাই দিয়া তেতিয়াহ'লে সেই ফালে গুছি যায়। সন্তানসকলে লক্ষ্যত থকা ভুল-ভুলিয়া (ৰাস্তা পাহৰি যোৱা) দেখিছা চাগে। ভিতৰলৈ গলে মনুষ্য বিমোৰত পৰি যায়। ইয়াতো এনেকুৱাই হয়। পিতা আৰু পিতাৰ ঘৰ পাহৰি গ'লে ঠেকা খাই (নগুৰ নাগতি হৈ) শিৱ নত কৰি থাকে। ৰাস্তা দেখুৱাওঁতাজনতো ওপৰত থিয় হৈ আছে।

পিতাই কয় এতিয়া তোমালোকে মায়াৰ ওপৰত জয়ী হ'বলৈ শ্ৰীমতত চলি পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। এনেকুৱা নহয় আজি মাতা-পিতা বুলি কৈ কালিলৈ আকৌ তেওঁলোকক পাহৰি যাবা। ইয়াত আনৰ সংগ ত্যাগ কৰি এজনৰ সৈতে গঢ়িব লাগে। ভক্তিমাৰ্গত গোৱা হয় বলিহাৰ যাম, মৰি যাম নাম লয় শ্ৰীকৃষ্ণৰ। বাস্তৱত শ্ৰীকৃষ্ণৰ কথা নহয়। এয়া হৈছে ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ। ৰুদ্ৰ শিৱক কোৱা হয়, ইমান সৰু কথাটোও মনুষ্যই বুজি নাপায়। বাবাই গীতা বহুত পঢ়িছে। কিন্তু প্ৰথমতে একো বুজা নাছিল। এতিয়া বুজিছে তাততো ভগৱানৰ বাণী বুলি লিখা আছে। এই ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞৰ দ্বাৰা বিনাশ জ্বালা প্ৰজ্বলিত হয়। ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞক আকৌ কৃষ্ণ যজ্ঞ বুলি কৈ দিয়ে। ৰুদ্ৰও কৃষ্ণৰ অৱতাৰ- এনেদৰে কৈ কথাটো উৰুৱাই দিয়ে। এতিয়া পিতাই কয় মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাওঁ সেয়ে ৰাজ্য কৰিবৰ বাবে নিশ্চয় নতুন সৃষ্টি লাগিব। দীপমালাত যেতিয়া লক্ষ্মীক আহ্বান কৰে তেতিয়া কিমান চাফ-চিকুন আদি কৰে। সেয়া হৈছে ভক্তিমাৰ্গৰ নীতি-নিয়ম। ইয়াততো তোমালোক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱা সেয়েহে নিশ্চয় একেবাৰে নতুন সৃষ্টি লাগিব। এইকাৰণেই পুৰণা দুনীয়াৰ বিনাশ হয়। গীতাত একেবাৰে স্পষ্টকৈ আছে - ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞৰ দ্বাৰা বিনাশ জ্বালা প্ৰজ্বলিত হ'ল। পিতা হৈছেই বেহদৰ সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা। পিতাই কয় সন্তানসকল, মোক পিতাক পাহৰি নাযাবা। আজি হাঁহি কালি পিতাক পাহৰি গলে শেষ। পিছত ইমান কান্দিব লাগিব যে কেতিয়াও ইমান কন্দা নাই। বাদশ্বাহী হেৰুৱাই পেলাবা, বহুত লোকচান হ'ব। লোকচান হোৱা মনুষ্যৰ চেহেৰা হালধীয়া হৈ পৰে। সেয়ে পিতাই কয় পাৰলৌকিক পিতা আৰু সম্পত্তিক পাহৰি নাযাবা। আনকো বুজোৱাৰ সেৱা কৰি থাকা। সেৱাত ব্যস্ত হৈ থাকিলে নাপাহৰা। ধন দিলে ধন কমি নাযায়, যিমানেই দান কৰিবা সিমানেই সুখৰ পাৰাপাৰ নোহোৱা হ'ব। আনৰ আশীৰ্বাদ তোমালোকৰ শিৰত থাকিব। ক'ব এনে পথ প্ৰদৰ্শকৰ ওচৰত বলিহাৰ যাম যিজনে স্বৰ্গৰ ৰাস্তা দেখুৱাইছে। ইয়াত প্ৰকৃততে পিতাৰ কৃতজ্ঞতা বুলি মানি লোৱা হয়। পিতাই কয় বেহদৰ শাস্তি চিৰকালৰ বাবে দিওঁতাতো মইয়েই হওঁ। মই তোমালোকক এনেকুৱা কৰ্ম শিকাওঁ যে কেতিয়াও দুখ অশান্তি হ'বই নোৱাৰে। কৰ্মৰ গতি বহুত গভীৰ। পিতাই কয় মই তোমালোকক কৰ্ম, অকৰ্ম, বিকৰ্মৰ ৰহস্য বুজাওঁ। সত্যযুগত কৰ্ম বিকৰ্ম নহয়, কৰ্ম অকৰ্ম হয় কিয়নো তাত মায়া নাথাকে। এতিয়াতো মায়াৰ ৰাজ্য সেয়েহে কৰ্ম বিকৰ্ম হৈ যায়। এতিয়া তোমালোকে ড্ৰিল (ব্যায়াম) শিকি আছা আৰু পালোৱান হৈ আছা। এই পঢ়া অন্তলৈকে পঢ়িব লাগিব। যিমানেই পঢ়িবা সিমানেই শক্তি পাবা, বৃদ্ধি হৈ গৈ

থাকিব। প্ৰত্যেক মঠ-পন্থত প্ৰথমে এজন আহে পিছত বৃদ্ধি হয়। আজিকালি দুনীয়াত অন্ধশ্ৰদ্ধা বহুত, এয়াতো পঢ়া, ইয়াত অন্ধশ্ৰদ্ধাৰ কোনো কথাই নাই। সেইসকলে এটা ভাষণেৰেই কিমানক বৌদ্ধি অথবা খ্ৰীষ্টিয়ান বনাই দিয়ে। পাদুৰী সকলেও বহুত ভাষণ দিয়ে, পিছত অসংখ্য খ্ৰীষ্টিয়ান হৈ যায়। ইয়াত সেইটো কথা নহয়। ইয়াততো মায়াৰ সৈতে যুদ্ধ কৰিব লাগে, ইয়াক কোৱা হয় যুদ্ধক্ষেত্ৰ। ভগৱান আহি জানো হিংসা কৰিবলৈ শিকাব! কয় অহিংসাৰ বল লাগে। কিন্তু হিংসুক মনুষ্যই কেতিয়াও অহিংসা শিকাব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি পিতাৰ পৰা সম্পত্তি পাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছো। এয়া ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। মালা জপি ৰাম-ৰাম কৈ থাকে। ত্ৰেতাৰ অন্তলৈকে ১৬,১০৮ ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী হৈ যায়। ইয়াত আঠজন হৈছে মুখ্য। আঠ ৰত্নৰ বহুত মহিমা আছে। মনুষ্যই জানো ইয়াৰ ৰহস্য বুজি পায়! আঠোজনে সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ হয় শাস্তি ভোগ নকৰে। বাকী ১০০ জনে কম-বেচি পৰিমাণে শাস্তি ভোগ কৰে। পিতাই কয় সন্তানসকল ভাগৰি নপৰিবা। হেৰা নিশাৰ পথিক। এতিয়া আমি ৰাতিক অতিক্ৰম কৰি দিনলৈ যাওঁ। বাবাও আহে সংগমতেই। আধা-কল্পৰ ৰাতি সম্পূৰ্ণ হলেহে পিতা আহে সেইবাবে শিৱৰাত্ৰি বুলি কোৱা হয়। শিৱবাবাৰ জন্ম-পত্ৰিকা তোমালোকৰ বাহিৰে আন কোনেও ক'ব নোৱাৰে। ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি আৰু ব্ৰহ্মাৰ দিন বেহদৰ গোৱা হৈছে। ঘোৰ অন্ধকাৰৰ পৰা অতি উজ্জ্বল পোহৰ হয়। পিতাই অন্তত আহে, যেতিয়া ৰাতি সমাপ্ত হৈ দিন হয়। গতিকে ব্ৰহ্মাৰ বেহদৰ ৰাতি। এয়া বুজিবলগীয়া কথা নহয় জানো। পিতাই নিজে কয় মই সাধাৰণ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰো। এওঁ নিজৰ জন্মক নাজানে, মইহে কওঁ- ব্ৰহ্মা আৰু বি.কে.ৰ ইমান জন্ম হয়। এই সকলবোৰ কথা কল্পৰ আগৰ সকলেহে বুজি পাব। আমি এতিয়া পিতাক জানি আন্তিক হৈছো। পিতাৰ পৰা অধিকাৰ লওঁ।

আত্মাৰ পিতা এজনেই। ব্ৰহ্মাও শিৱবাবাৰ সন্তান। তুলি লয়। নিজে কয় মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰো আৰু কোনোৱে এই কথা ক'ব নোৱাৰে। পিতাই কয় মৰমৰ সন্তানসকল, পিতাক কেতিয়াও পাহৰি নাযাবা। পাহৰিলে স্বৰ্গৰ ৰাজ্য-ভাগ্য হেৰুৱাই পেলাবা পিছত কান্দিব লাগিব। এয়া কল্প-কল্পৰ প্ৰত্যাহ্বান হৈ যায়। কল্প-কল্প এনেকুৱাই কৰি থাকিবা। আচ্ছা ! অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-****

- (1) জীৱনৰ দীঘলীয়া যাত্ৰাত ভাগৰি পৰিব নালাগে। মাতা-পিতাৰ পৰা কেতিয়াও মুখ ঘূৰাই দিব নালাগে। অন্য সংগ এৰি এজন পিতাৰ প্ৰতি সম্পূৰ্ণ বলিহাৰ যাব লাগে।
- (2) মিঠা ঘৰলৈ (পৰমধাম) যোৱাৰ আগতে বিকৰ্মজীৱ নিশ্চয় হ'ব লাগে। শ্ৰীমতত বুদ্ধিৰ যাত্ৰা কৰি থাকিব লাগে।

***বৰদান:-** সাক্ষীপনৰ স্থিতিৰ দ্বাৰা নায়ক-নায়িকাৰ (হিৰ' পাৰ্ট) ভূমিকা পালন কৰোতা সহজ পুৰুষাৰ্থী হোৱা
সাক্ষীপনৰ স্থিতি নাটকৰ ভিতৰত মুখ্য ভূমিকা পালন কৰাৰ সহযোগী হয়। যদিহে সাক্ষীপন নাথাকে তেন্তে মুখ্য ভূমিকা পালন কৰিব নোৱাৰে। সাক্ষীপন অৰ্থাৎ দেহৰ পৰা উপৰাম, আত্মা মালিকৰ আসনত স্থিত হৈ থাকক। দেহৰ পৰাও সাক্ষী, মালিক। এই দেহৰ দ্বাৰা কৰ্ম কৰাওতা, এনে সাক্ষীৰ স্থিতিয়েহে সহজ পুৰুষাৰ্থৰ অনুভৱ কৰায় কিয়নো এই স্থিতিত কোনো ধৰণৰ বিঘ্ন বা কঠিনতা আহিব নোৱাৰে, এইয়াই হৈছে মূল অভ্যাস। এই অভ্যাসৰ দ্বাৰাই অস্তিমত বিজয় হ'ব।

***প্লেগান:-** ফৰিস্তা হ'বলৈ হ'লে নিজৰ সকলো সম্বন্ধ এজন প্ৰভুৰ সৈতে গঢ়ি তোলা।

!!ওম শান্তি!!
